

[Arnth Jensen.]

håbet om, at der nu snart ville blive iværksat en — som man kaldte det — resolut aktion, der ville føre til en revision af den forældede tjenestemandslov, så den kunne få en mere moderne skikkelse i takt og trit med tidens udvikling.

Når man nu ser på det forslag, som den højtærede finansminister har fremsat her, og hvorefter det er en helt matematisk opgave at regne ud, hvad en tjenestemandslønning i de forskellige lønklasser er, mon der så ikke på denne baggrund er mange, også i denne sal og udenfor tjenestemændenes kreds, som vil give dem ret i, at en mere enkel og mere overskuelig lønningslov ville være på sin plads? Jeg tror det, og vi kan vel også forvente, at arbejdet i så henseende i nær fremtid vil blive taget op, idet både den tidligere og den nuværende regering har bebudet noget sådant, og jeg vil gerne ved denne lejlighed tilsige min gruppes villige medvirken til et sådant arbejde.

Hvad det foreliggende lovforslag angår, er jo den direkte foranledning til dets fremsættelse det forlig, som nylig blev afsluttet om lønningsforholdene i det private erhvervsliv, og i og for sig var det kun, hvad der kunne ventes, og hvad man ventede, da tjenestemændene efter dette mødte hos den højtærede finansminister med deres ønsker og deres krav. Det er jo skik, at det vel er lovgivningsmagten, der reelt fastlægger lønvilkårene for statens medarbejdere, men det sker dog altid efter en forudgående forhandling mellem finansministeren og de forhandlingsberettigede tjenestemandsorganisationer; som regel godkendes det resultat, som er fremgået af disse forhandlinger, og sådan vil det sikkert også gå denne gang. Indrømmes må det nemlig, at den pris- og lønmæssige udvikling, der er sket, efter at lønningsloven af 1946 blev vedtaget, har taget en retning, som dengang ikke var forudset, og som har bevirket, at tjenestemændene, ikke mindst de overordnede, har set deres indtægtsmæssige stilling forringet i forhold til visse andre befolkningslag, og når der nu efter arbejdsforliget er sket en meget væsentlig forbedring af lønningsvilkårene i de private erhverv, må staten som arbejdsgiver selvsagt også tage spørgsmålet op.

Hermed vil jeg dog ikke blankt gå ind for den opfattelse, at statens lønninger rent pengemæssigt skal følge erhvervslivet; de goder, den statsansatte har sammen med sin pengeløn, må også regnes med, når skalaen skal fastsættes, og disse goder er ikke få og ikke ringe. Jeg peger på, at den statsansatte er skånet for frygten for arbejdsløshed, altså ikke skal betale kontingent til en arbejdsløshedskasse; der er sikret ham løn under sygdom og værnepligt; der er en efterindtægtsordning, som giver den efterladte enke fuld løn i tre måneder efter dødsfald, og sidst, men ikke mindst, er der en pensionsordning, der ikke blot sikrer den statsansattes alderdom, men også hans enkes.

Det er ikke småting, det drejer sig om, når staten som arbejdsgiver skal til at regulere lønninger. Der er sket en imponerende, ja, næsten en foruroligende udvikling i dette budget. Jeg har lagt mærke til, at i 1939—40 var statens budget til lønninger, honorarer og pensioner på 186 mill. kr.; i dag er beløbet til de samme udgifter, såvidt jeg har kunnet se, ca. 1 200 mill. kr. Årsagen er naturligvis ikke alene den prismæssige udvikling, men også den omstændighed, at der er antaget flere tjenestemænd.

Derfor må tjenestemændene forstå, at vel skal samfundet gøre, hvad det kan, for at vi kan få ikke blot en dygtig, men også en økonomisk uafhængig og tilfreds medarbejderstab; men samfundets økonomiske bæreevne er en så betydende faktor for os alle, også for tjenestemændene, at den må tages meget stærkt med ind i overvejelserne. At det store flertal af tjenestemænd forstår dette, tvivler jeg ikke om, og jeg bestyrkedes yderligere i denne tro, da jeg læste den føromtalt artikel i „Vor Stand“. Den findes i nævnte blad for 15. oktober 1953, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne oplæse et par linier af den:

„At landets økonomiske forhold må tilpasses bæreevnen, er et naturligt forlangende, blot skal de fælles byrder lægges på fælles skuldre, og de nødvendige appeller til at vise samfundssind må have en så vidtrækkende karakter, at der ikke springes over, hvor gærdet er lavest, og et lovforpligtet medarbejderskab udnyt-